

Crtica s Crnopca

Zrinkina razmišljanja

Zrinka Matić

23. lipnja 2017., navečer

Danas sam sama u logoru, prvi put ikad. Iako je priroda živa oko mene, ne osjećam se tako. Osjeća li zaista čovjek potrebu za drugim čovjekom da bi se osjećao živim? U kojem trenutku će mi neprisutnost drugih ljudi početi smetati? Kako se evolucija prilagodila dosadi? To su samo neka od brojnih pitanja koja si postavljam dok u pozadini slušam krčkanje speleofona i očekujem neki ljudski glas. Svoj raspored krojit ću po tome kada će se oni javiti, svoje buđenje i spavanje prilagođavam njima, ljudima. Iako smo mi ljudi u potrazi za prirodom, unutarnjim mirom, divljinom, životinjskim carstvom, potreba za drugim ljudima ne jenjava. Zašto, iako tražimo bijeg od stvarnosti i potražujemo prirodu, želimo ono nama najbitnije najuzvišenije što je priroda stvorila, a to smo

mi sami? Je li ovaj osjećaj ispunjenosti ljudskog duha cjelovit ako se ne podijeli? Imam misiju, iako nisam u jami i nisam u ljudskom okruženju, imam zadatak. Moj zadatak je odgovoriti prvenstveno na pitanja koja zanimaju moj duh. Želim to napraviti sama, bez pomoći drugih ljudi u obliku rasprave ili razgovora, nego samo družeći se s njom – prirodom, mojom istinskom majkom i prijateljicom, stvarateljicom, enciklopedijom života.

24. lipnja 2017., ujutro

Odustajem od misije. Sinoć sam se malo napila pa me puknulo i pisala sam pizdarije. Nije uvijek točno, ali u ovom slučaju *trizna san pametnija*. Zaključujem da je lakše ležati i ne tražiti odgovore na glupa pitanja.

Rekognosciranje na Crnopcu
Autor: Danko Cvitković

